

Barbara Cartland

Vaene guvernant

Barbara Cartland
The Poor Govern

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Antud raamatu materjalide ükskõik milline kasutamine kas tervikuna või osaliselt ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Toimetanud Reili Argus
Korrektor Inna Viires

Copyright © Barbara Cartland 1983

All rights reserved.

Trükiväljaanne © 2001 Kirjastus AMOR

Elektroniline väljaanne © 2010 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10331

ISBN 978-9949-20-068-9

Autori märkus

Victoria ja Edwardi valitsusajal oli guvernantide saatus, nagu ma selles romaanis kirjeldan, tihtipeale õnnetu ja hirmutav. Minu ema rääkis ikka, et tal oli neist kahju, sest kui nad rääkisid, peeti neid pealetükkivateks, ja kui nad vait olid, siis igavateks.

Ilusat guvernanti peeti sageli ka kergeks saagiks ja ma mäletan, kuidas üks minu ema põlvkonna hoopleja kord ütles:

“Majas, kus ma külas käisin, oli üpris kenake guvernant. Kavatsesin ta võrgutada, kuid pidasin seda ebaõiglaseks. Siis, pagan mind võtaks, sain teada, et mu parim sõber oli minust ette jõudnud.”

Guvernant oli üksildane ja eraldatud, sest ta jäi isandate ja teenijate vahele ning sageli ignoreerisid teda mõlemad. Kuid tol ajal polnud korralikele noortele naistele muud ametit, välja arvatud seltsidaamiks olemine mõne vana ja enamasti ebasõbraliku leskproua juures.

Esimene peatükk

1887

*U*ks avanes ja terav hääl ütles:

“Tulge, preili Lara, ilm on ilus ja te peaksite värsket õhku hingama, selle asemel et toas end peast segaseks kritseldada!”

Kõrgeauline Lara Hurley tõstis pea ja vastas naeruluisi:

“Ma kritseldan end peast segaseks teatud eesmärgiga, hoidja, ja kui ma kuulsaks saan, tunned sa mu üle uhkust.”

Hoidja, kes oli üle kahekümne aasta perekonna juures töötanud, turtsatas vaid põlglikult ning korjas tuppa tulles ühelt toolilt salli, teiselt kübara ja põrandalt sinna heidetud raamatud.

Lara nõjatus tooli seljatoele ja hüüatas:

“Oh, hoidja, nüüd segasid sa mu mõttelõnga ja selle peatükiga on mul niikuinii raskusi.”

Vaene guvernant

“Miks peaksite te tahtma kirjutada raamatut, kui maja on neid niigi täis, vaat seda minu mõistus ei võta,” torises hoidja.

“Seda räägid sa praegu, aga kui see ilmub, oled sa esimene, kes tahab minu autogrammiga koopiat.”

Hoidja krimpsutas nina, nagu oleks see äärmiselt ebatõenäoline ning Lara jätkas:

“Räägi aga, hoidja, kuid mida muud saaksin ma teha, et raha teenida? Nagu sa hästi tead, vajame me seda!”

“See pole selline amet, mis palju raha sisse tooks,” kostis hoidja. “Nii palju kui mina kuulnud olen, on tuntud kirjanikud alati katusekambrites nälginud, enne kui nende raamatuid välja andma hakati.”

“Sul on õigus,” lausus Lara, “ja kuigi ma tänu sinule ei nälg, vajan ma hädasti uut kleiti ja kui ma pean veel viis aastat sama kübaraga kirikus käima, laguneb see kindlasti psalmide laulmise ajal mul peas ära ning sa pead minu pärast piinlikkust tundma!”

Hoidja ei vastanud ja Lara rääkis edasi:

“Mitte et kirikus oleks üldse kedagi, kes märkaks, mis mul seljas on! Ja teades, kui igav ja sündmustevae-
ne elu siin külas on, kas on siis üllatav, et pean seikluste otsimiseks kujutlusvõimet kasutama?”

“Ma ei taha öelda, et te ei peaks seda tegema, preili Lara,” vastas hoidja hapult, “kuid te olete kahvatu ja vajate värsket õhku, et te palged jälle roosatama lööksid. Ma ei saa aru, miks te ei tegele aiatöö või joonistamisega, nagu teised noored daamid.”

“Millised teised noored daamid?” päris Lara. “Sa tead väga hästi, et siinkandis pole ühtegi minuvanust.”

Hoidja tundis, et hakkab selles vaidluses alla jääma ning ta sammus ukse juurde.